

Svatá Hora

1
2021
ročník
LVIII

Ve znamení stovky • Svaté relikvie • Svatá Hora v roce 2020

Lešení v presbytáři baziliky

Nejen duše věřících, ale také strop presbytáře baziliky prochází v průběhu letošní postní doby očistou

OBSAH

Úvodník

Ve znamení stovky **3**

Z historie

100 let od založení Matice Svatohorské **4**
Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele **14**

Spiritualita

Svaté relikvie a jejich kult **18**
Uzdravení skrze Boží slovo **21**
Ono je totiž snadnější odříci si párek **22**
Žížen a světlo **24**

Ze Svaté Hory

Zprávy ze Svaté Hory **28**
Opravy na Svaté Hoře **29**
Svatá Hora v roce 2020 **30**
Vánoce v Čechách a Ledru **34**
Obraťte se... My se o to pokoušíme také **36**

Informace

Zajímavá kniha **26**
Pro vás ze Svaté Hory **26**
Nový anděl **27**
Exercicie, kalendář akcí **37**
Pravidelné bohoslužby, otevírací doba **38**

Fotografie
na titulní straně časopisu:
Jarní momentka
ze svatohorské křížové cesty

Časopis **Svatá Hora** • LVIII. ročník

Ve znamení stovky

Milí čtenáři a přátelé,

letopočet 2021 se na Svaté Hoře mimo jiné ponese ve znamení stovky. Je to jubilejní rok pro členy Matice Svatohorské, jež svým působením zvelebují poutní svatyni. Sdružení vzniklo před sto lety z moudré myšlenky těch, kteří nazývali Svatou Horu svým domovem, kterým záleželo na tom, aby Svatá Hora, skvostný barokní hrad Panny Marie, byla skutečnou ozdobou Příbrami i naší vlasti.

Dovolím si citovat P. Stanislava Muzikáře, CSsR., jenž byl před několika lety překvapen faktem, že ještě nejsem členem tohoto sdružení: „A ty ještě nejsi členem Matice? Prosím tě, každý redemptorista musí být jejím členem. Vždyť Matice a redemptoristé patří k sobě.“ Musím přiznat, že čím déle jsem zde, tím více rozumím naléhavým slovům staršího spolubratra. Poznávám, tak jako poznal kdysi on, že redemptoristé a Matice Svatohorská skutečně patří k sobě. Poznávám, že Matice je pro toto vzácné místo potřebná a prospěšná a zasluhuje uznání, ocenění a podporu. Proto ji chceme představit jako neoddelitelný prvek jedinečného českého poutního místa.

Letopočet 2021 se také zapíše ve znamení připomínky sto šedesáti let od příchodu redemptoristů na toto svaté místo. Celá řada redemptoristů, především rektorů Svaté Hory, si zaslouží náš obdiv a úctu, ale také zaslouží, abychom je následovali v jejich zápalu a snaze o krásu a rozkvět poutního místa. V kronikách kláštera a v archivu Svaté Hory jsou zajímavé záznamy o těchto osobnostech a jejich činech, které nesmí zůstat v zapomnění.

Mnozí jsme členy Matice, mnozí navštěvujeme Svatou Horu jako duchovní domov, jako oázu klidu, jako útočiště duší, jak o ní hovoří i kroniky svatohorské. Druhým lidem vyprávíme o tomto místě a jistě chceme, aby i ostatní lidé měli Svatou Horu rádi. Mnohých jsme se možná ptali a mnohých se ještě chceme zeptat, zda je Svatá Hora také jejich srdeční záležitostí, a jiným chceme sdělit, že toto místo je vzácné, a přivést je sem, jen nevíme jak. Můžeme začít třeba takto: Kdo přijde na Svatou Horu, ten si ji již provždy zamiluje. Vždyť Svatá Hora je domovem nás všech. Je krásná, je malebná a vzácná, je naše, potřebuje nás a my ji.

P. David Horáček, CSsR

100 let od založení Matice Svatohorské

I. Cesta ke vzniku Matice Svatohorské

Nejvýznamnější osobností příbramského náboženského života byl od přelomu 19. a 20. století P. Emanuel Hrdlička (+9. 12. 1949 Mladá Boleslav). Narodil se v lednu 1866 v Příbrami v řemeslnické rodině, v letech 1876–1884 s vyznamenáním vystudoval zdejší gymnázium, v letech 1884–1888 pražský seminář. Kaplanoval ve Velvarech, byl suplentem na příbramském gymnáziu, katechetou v Plzni. Roku 1890 se stal příbramským kaplanem a roku 1898 farářem v sousedním královském horním městě Březových Horách, odkud se v roce 1905 vrátil do Příbrami jako děkan. Zároveň byl i představeným příbramského vikariátu. Od roku 1907 byl členem okresní školní rady, od roku

1909 členem městského zastupitelstva a od roku 1910 členem okresního zastupitelstva. Za první světové války prováděl děkan Hrdlička za vydatné pomoci dalších duchovních charitativní činnost nejen pro místní obyvatele, ale i pro Poláky, Italy a další válečné uprchlíky, kteří se do města uchýlili před postupujícími frontami.

Svatá Hora zůstala i za těžkých let první světové války významným poutním centrem, pro nedostatek stavebních materiálů a dělníků však byla její údržba omezena na nejnutnější práce. Vznik Československé republiky 28. října 1918 s sebou přinesl vyhraněný boj proti katolické církvi, kterou některé vrstvy obyvatelstva považovaly za nástroj „habsburského útlaču“. Například již 31. října 1918 přišlo na Svatou Horu několik mladíků, kteří jménem Národního výboru žádali, aby byly odstraněny německé nápisy pod lunetovými obrazy v ambitech. Rektor P. Karel Plešek (*1864), který spravoval Svatou Horu od roku 1915, se obrátil na Konservátorský úřad v Praze. Ten nařídil nápisy ponechat, jak jsou. Dne 2. listopadu 1918 v 9 hodin večer přišla na Svatou Horu jménem Národního výboru dvoučlenná komise a prohlásila, že je pověřena prohlédnutím kostelního „pokla-

du“, který jim byl ukázán, stejně jako sklepy. Prohlídka skončila půl hodiny před půlnocí. Druhý den měla přijít další komise, místo toho byla Svatá Hora obsazena vojenskou stráží. Řeholníci nesměli vycházet, a kdo vešel do kláštera, byl při odchodu prohledáván, a to včetně příbramského vikáře a děkana Hrdličky. Vojenské stráže byly přítomny i při bohoslužbách v kostele.

Po marném vyjednávání a protestech u okresního národního výboru byl vyslán jeden duchovní 5. listopadu 1918 do Prahy, kde mu Národní výbor a vrchní vojenské velitelství vydaly písemné prohlášení, že rozkaz k vojenskému obsazení Svaté Hory vydán nebyl, a tak se ruší. Ještě 7. listopadu večer však hlídky na Svaté Hoře stíhly a chtěly si vynutit vstup do kláštera.

Dne 8. listopadu 1918 se dostavila do kláštera komise složená ze zástupců okresního hejtmanství, okresního národního výboru, delegátů České obce sokolské a četnického strážmistra. Prozkoumala inventář a zjistila, že veškerý majetek Svaté Hory odevzdaný redemptoristům do správy v roce 1861 je v pořádku. Okresní hejtmanství coby okresní politická správa Národního výboru v Praze vydalo vyhlášku, že veškeré hanlivé pověsti o Svaté Hoře byly bezpředmětné.

Český národ sjednocený za války myšlenkou na své osvobození se po vzniku republiky opět rozdělil. K rostoucímu společenskému neklidu přispívaly i náboženské spory. Národní shromáždění vydalo několik zákonů namířených proti římskokatolické církvi. Proticírkevní boj se přirostl také rozvratem kázně některých katolických duchovních. Dne 8. ledna 1920 vznikla Církev československá husitská, z kněží příbramského vikariátu však neodešel ani jeden. V příbramské farnosti odpadlo od katolické církve 9, 13 % obyvatelstva.

P. Emanuel Hrdlička

Vikář a děkan Emanuel Hrdlička byl pevným obhájcem práv své církve – nedovolil propůjčení jedné z katolických svatyní nové Církvi československé husitské, ani zabavení vchodu a uličky u děkanství stranou sociálně demokratickou, která je požadovala, když si koupila dům U Zlatého soudku.

Dne 13. června 1920 se konala na Svaté Hoře tradiční slavnost Korunovace, která se stala manifestací katolického lidu. Při následujících obecních volbách sice zvítězila v Příbrami sociální demokracie, děkan Hrdlička se ale

P. Tomáš Zapletal

stal členem nového obecního zastupitelstva a pak i předsedou chudinské rady, protože tuto nevďěčnou funkci nikdo z vítězné strany zastávat nechtěl. Pět let se staral o početnou příbramskou chudinu.

Proticírkevní boj vyvolal přirozené obavy duchovních o další existenci církevních řádů v nové republice. Proto svatohorský rektor P. Karel Plešek uvažoval, že by bylo vhodné obnovit duchovní správu na Svaté Hoře, aby tam redemptoristé mohli zůstat i v případě, že by byli sekularizováni. Po poradě s vikářem a děkanem Hrdličkou podal v této věci žádost, a protože vikář a děkan Hrdlička na rozdíl od příbramské městské rady souhlasil, zemská správa politická to povolila. Rozhodnutím pražského arcibiskupa Františka Kordače z 5. listopadu 1920 byla veřejná duchovní správa na Svaté Hoře povolena tak, jak byla ustanovena roku 1860 k příchodu Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele.

Svatohorští redemptoristé si dělali starosti, jak Svatou Horu opravovat a udržovat, protože po válce sice začal být trh postupně zásobován dostatkem stavebních hmot i pracovních sil, jenže oboje bylo velmi drahé. Zvolna se blížil rok 1932, ve kterém měla být oslavena dvoustletá památka

korunovace milostné sošky, a bylo třeba, aby se Svatá Hora k této slavnosti oděla do nového šatu, odpovídajícímu jejímu významu.

Rektor Karel Plešek se zabíral myšlenkou zřídit spolek na obnovu poutního areálu, ale těžká nemoc mu to již nedovolila. Zemřel 18. července 1921 v Praze. V úřadu ho nahradil P. Tomáš Zapletal (*1867 Senička u Olomouce), který v tomto jeho úsilí pokračoval. Na radu olomouckého arcibiskupa

Antonína Cyrila Stojana hodlal po vzoru podobných spolků založit Matici Svatohorskou, která by řídila a financovala obnovu Svaté Hory k jubilejnímu roku 1932. Pojem „matice“ pro instituce podporující vědy, umění, jazyk a literaturu byl odvozen od historického označení „matka pokladnice“, kterou měl každý cech.

Rektor Zapletal nejdříve získal schválení svého záměru u vyšších představených včetně arcibiskupa Františka Kordače a jiných hodnostářů, kteří slíbili svou pomoc a spolupůsobení. O svůj úmysl se podělil s vikářem a děkanem Emanuele Hrdličkou, který velmi těžce nesl tíživou situaci římskokatolické církve, chtěl její postavení zlepšit a v ustanovení Matice viděl vhodnou pomoc. Dne 10. října 1921 oznámil kléru svého vikariátu, že se za tímto účelem bude konat vikariátní schůze.

Zpráva o tomto záměru byla zaslána do periodika „Čech“, v němž byl 16. října 1921 uveřejněn fejeton Em. Žáka „Svatá Hora“. Autor v něm připomněl, že snad není přinejmenším v jižních a středních Čechách katolík, který by alespoň jednou v životě na Svatou Horu neputoval. Uvedl, že skromní a chudí redemptoristé nemají vlastní prostředky, aby mohli Svatou Horu kompletně obnovit, a že nelze počítat s přispěním vlády ani bank. A protože mezi českými katolíky nejsou žádní milionáři, vyzval, aby si tento úkol vzali za svůj dobří a obětaví čeští katolíci po vzoru moravských, kteří si takto opravili Svatý Hostýn.

Památná schůze vikariátu začala 19. října 1921 asi v půl jedenácté dopoledne za účasti 12 kněží příbramského vikariátu a 9 duchovních ze Svaté Hory. Rektor Tomáš Zapletal předložil návrh stanov Matice Svatohorské, které sestavil podle vzoru Matice Svatohostýnské. Stanovy byly předčítány a po delší diskuzi byly s malými praktickými změnami schváleny. Schůze skončila asi v jednu hodinu. Podle jejího usnesení byly stanovy v pěti exemplářích na arších kolkovaných 60 haléři poslány k potvrzení zemské správě politické, která měla měsíc na jejich prostudování. Pokud by je v této lhůtě nezakázala, spolek mohl „vejít v život“.

Ještě před uplynutím měsíční lhůty - 26. října 1921 - odjel rektor Tomáš Zapletal do Prahy požádat vlivného velmistra Řádu křižovníků s červenou hvězdou ThDr. Josefa Vlasáka (1867–1958), aby přijal předsednictví ve výboru Matice Svatohorské. Velmistr byl synem ředitele příbramské chlapecké měšťanské školy Václava Vlasáka, jehož další syno-

ThDr. Josef Vlasák

Historické pohledy zachycují píbramský arcibiskupský konvikt na přelomu století. Zde proběhla ustavující valná hromada Matice Svatohorské v roce 1921

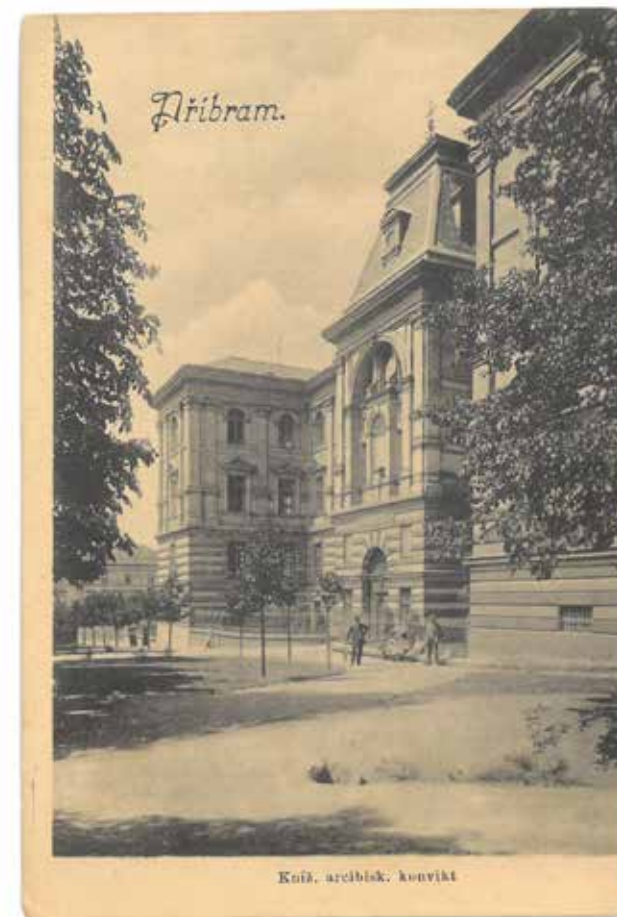

vě také zastávali významné úřady – JUDr. Bohumil Vlasák byl sekční šéf ministerstva financí a po Karlu Englišovi převzal úřad ministra financí v letech 1928–1929. JUDr. Václav Vlasák byl prezidentem nejvyššího soudu, MUDr. Ladislav Vlasák byl plukovním lékařem, MUDr. Vincenc Vlasák byl lékařem v trestnici na Pankráci a Karel Vlasák byl ředitelem téže trestnice.

Josef Vlasák slíbil, že tento úřad v případě zvolení ochotně přijme. Bylo zřejmé, že Matice Svatohorská zakázána nebude, a tak děkan a vikář Emanuel Hrdlička svolal na 20. listopad 1921 od 16 hodin její ustavující valnou hromadu, a to do důstojného a prostorného bývalého refektáře arcibiskupského konviktu (svému účelu sloužil do konce školního roku 1920–1921, kdy byl pronajat rektorátu Vysoké školy báňské). Na píbramských nárožích se objevily malé a jednoduché plakátky, které na ustavující valnou hromadu zvaly všechny vrstvy obyvatelstva.

Na začátku shromáždění vikář a děkan Hrdlička přivítal zástupce okresní politické správy a píbramské obce a seznámil asi 400 přítomných s historií Svaté Hory a s mnohaletými zásluhami města Píbram a jejího okrašlovacího spolku o její zvelebení. Vysvětlil jim účel a nutnost založení Matice Svatohorské, zdůvodnil potřebu obecné podpory jejích snah a vyzval účastníky, aby se stali členy Matice Svatohorské.

Pozvaný nuselský farář Alois Tylínek pronesl přes hodinu trvající skvělou řeč o mariánské úctě v Čechách a nadšenými slovy povzbuzoval k podpoře Matice, která chce pečovat o svatostánek Madony Svatohorské. Za její nejbližší úkoly označil opravy budov a krovů, obnovu průčelí a zvlášť vlivem povětrnosti vybledlých Čermákových maleb a kaple Navštívení Panny Marie a postavení mramorového pomníku nezvěstným a padlým vojínům ve světové válce, o jejichž hrobě nikdo neví.

P. Tomáš Zapletal,
svatohorský
rektor od r. 1921

P. Karel Plešek,
svatohorský
rektor od r. 1915

První obyvatelé oršůvského kláštera na Sv. Hoře r. 1902.
Sedí: P. Wimmer, Blaták, Zapletal, Hradilák, Janů, Plešek, Hudeček,
Stojí: Fr. Louka, Janovica, Mayer, Hušera Jan, Hušera Jps. P. Novák, Benčina,
Štěpán, Fr. Vošvilk, Váruha, Hájek, Pluháň.

*Společná fotografie
redemptoristů
na Svaté Hoře v r. 1902*

VĚSTNÍK MATICE SVATOHORSKÉ.

ČÍSLO 1.

ROK 1922.

ÚVODEM.

Kdo by neznal českého poutního místa, Sv. Hory! Kdo by nevěděl, jaký význam má pro náboženský život českého lidu! Komu neznámo, jak drahocenné umělecké památky jsou na Sv. Hoře!

Sv. Hora je velkolepé, tajuplné útočiště duší. Po staletí již spěchá tam zbožný, věřící lid a hledá tam útěchy a posily ve svých bídách duševních i tělesných. Kolik hříšníků nalezlo tam odpuštění svých vin a nasyceno bylo chlebem života, kolik duševně rozvrácených a zoufalých nabylo tam klidu a pokoje duševního, kolik chorých uzdraveno, zarmoucených potěšeno, vymyká se lidským výpočtům.

Ale Sv. Hora vábí k sobě nejen věřící, zbožné duše: ji navštěvují rádi též všichni přátelé umění. „Jeť perlou barokového umění.“ Tak nazval ji konservátor J. Herain a tuto perlu dali českému národu jesuité.

Bohužel, že tato svérázná, ojedinělá svatyně, za války i v době poválečné, velice sešla. Přes všechno úsilí nedaly se provést ani nejnnutnější opravy. Za války pro nedostatek hmot i dělníků a řemeslníků, po válce pro drahotu hmot, vysoké mzdy a nedostatek prostředků peněžitých. Za válečné rekvisice podařilo se zachránit zvony i varhany, ale proti zubu času mohlo se podniknouti jen velmi málo. Budovy i umělecké památky, zvláště freskové malby a štuky na průčelí a v otevřených chodbách, volají po nutné opravě.

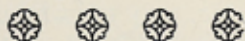
Aby tato poeticky krásná a kouzlem na každého působící svatohorská svatyně nestala se rozvalinou, dohodlo se několik přátel Sv. Hory a založili „Matici Svatohorskou“, jež si vytkla za účel pečovat o opravy a uměleckou výzdobu Sv. Hory. Nejprve chce provést nutné opravy a pak touží do r. 1932, kdy tomu bude dvě stě let, co byla Panna Maria na Sv. Hoře slavnostně korunována, tak důstojně vypravit, aby všichni, kdož tam přijdou viděli, že Čechové ctí a milují svou nebeskou Ochránkyni a váží si této národní své svatyně.

Výbor Matice jsa si vědom, že tím rychleji a úspěšněji bude moci pracovat, čím širší vrstvy katolického lidu ho budou podporovat a přesvědčen, že každá idea tiskem nejrychleji se šíří a utvrzuje, rozhodl se, že bude vydávat „Věstník Matice Svatohorské“, jenž by šířil úctu Matky boží, oznamoval členům i katolické veřejnosti, jak Matice pracuje, jak opravy a umělecká výzdoba Sv. Hory pokračují, ale též, aby budil zájem o Matici a zjednával ji nových členů a dobrodinců, aby mohla klidně dokonat, co si předsevzala.

Dnes Matice Svatohorská posílá první číslo Věstníku v prostinkém šatu na pout po naší vlasti s heslem: „Pro čest a oslavu Rodičky boží a výzdobu svatohorské svatyně!“ a prosí zdvořile všech, s nimiž se Věstník setká, aby jej dobrotivě přijali a svým přátelům a známým doporučili.

Na Sv. Hoře, v květnu 1922.

Výbor Matice Svatohorské.

Matice Svatohorská byla ustanovena s cílem povznášet a šířit úctu blahoslavené Panny Marie, udržovat, obnovovat a zvelebovat umělecké památky na Svaté Hoře. Jejím sídlem se stala Svatá Hora. Z přítomných se přihlásilo za členy Matice Svatohorské 350 osob. Zakládající člen zaplatil jednou provždy 1 000 Kč (nebo po částech ve třech letech po sobě jdoucích), řádný ročně 20 Kč a přispívající ročně 5 Kč.

Člen příbramské městské rady a voskař Augustin Čížek jménem příbramských živnostníků slíbil Matici Svatohorské vřelou podporu, protože jedním z nejvýznamnějších zdrojů Příbramských byla už přes tři sta let právě Svatá Hora, kterou navštěvovaly každý rok tisíce poutníků.

Pak byl zvolen výbor Matice Svatohorské, v němž zasedali kromě předsedy ThDr. Josefa Vlasáka, který Matici přislíbil nejučinnější podporu, jako její první místopředseda děkan a vikář Emanuel Hrdlička, jako druhý místopředseda nadlesní Václav Soukup. Jednatel se stal profesor Stanislav Bambas a pokladníkem Matice byl zvolen člen městského zastupitelstva a pedagog na učitelském ústavu P. Pavel Svatuška. Členy výboru byli rektor Tomáš Zpletal a kromě dalších i naddůlní František Bartoš.

Za členy Matice Svatohorské se denně konaly modlitby před milostnou soškou a v sobotu za ně byla sloužena mše svatá.

První výborová schůze Matice Svatohorské se konala 25. listopadu 1921 ve sborovně svatohorské školy. Bylo na ní ujednáno, že zápis členů do Matice a placení příspěvků budou probíhat na Svaté Hoře, tedy v sídle spolku. Pokladník měl občas kontrolovat jeho účetní knihy. Druhá výborová schůze Matice Svatohorské se konala už 2. prosince 1921. Dne 30. prosince 1921 jmenoval papež Benedikt XV. vikáře děkana Emanuela Hrdličku za jeho zásluhy tajným komořím s titulem Monsignore.

*Pokračování příště
PhDr. Věra Smolová*

Online přednáška z cyklu „Lidé ze svatohorských vín“

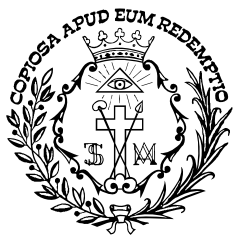
na téma „Arnošt z Pardubic
a svatohorská soška Panny Marie“

Ve středu 7. dubna 2021 ve 20.00

Pouze pro předem zaregistrované posluchače. Součástí je sleva na nákup svatohorských vín. Informace: prohlidka@svata-hora.cz

Historií vás provede PhDr. Věra Smolová

*Výtěžek z akce přednášející věnuje na podporu Svaté Hory
Registrovanou účastí na přednášce podporujete své poutní místo*

Congregatio Sanctissimi Redemptoris

Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele

Část I.

Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele je řeholní, misionářský, klerikální institut papežského práva a rozličných ritů. Členové Kongregace mají následovat Vykupitele, a tak ohlašovat evangelium chudým: „Poslal mě hlásat evangelium chudým“ (Lk 4,18).

Svatý Alfons Maria de Liguori založil Kongregaci s úmyslem zaměřit její pastorální činnost na uspokojení duchovních potřeb núžného venkovského obyvatelstva. Alfons byl nesmírně soucitný člověk. Měl hrůzu ze zla a jeho důsledků, což prohloubilo jeho lítost k lidem, ohrožených věčným zavržením. Takovými byli pro něj lidé, jimž nikdo neposloužil, lidé osamělí, izolovaní, zanedbaní, na okraji společnosti, neboli jak je viděl ve shrnujícím, zastřešujícím významu svým velkým srdcem – lidé chudí. Misie, obnovy misií a duchovní cvičení, uskutečňované podle vzoru apoštola Pavla, se staly prostředky k uskutečnění tohoto jeho záměru.

V průběhu dějin Kongregace působili její členové v různých oblastech apoštolské činnosti. Alfons odevzdal Kongregaci pod ochranu blahoslavené Panny Marie a věřil, že ve spolupráci s celou církví se zapojí do získávání celého světa pro Krista. Tak redemptoristé své misijní dílo vykonávali mezi katolíky, nekřesťany a také mezi křesťany, kteří se odloučili od katolické církve. Dále se zabývali studiem pastorální teologie, v čemž jim byl a je doposud vzorem sám zakladatel Kongregace. Aby bylo misionářovo předávání poselství důvěryhodné, je podmínkou osobní zkušenost víry. O tom byl zakladatel plně přesvědčen: pro Alfonse je zvěstování věcí srdce, osobního vztahu, zkušenosti a přátelství s Vykupitelem. „Kazatel musí kázat víc na kolenou než slovem.“

Příkaz hlásat evangelium chudým, přijatý Kongregací, se vztahuje na celou lidskou osobu, což také znamená být solidární s chudými, podporovat a ochraňovat jejich základní práva ve spravedlnosti a svobodě a používat k tomu prostředky, které jsou v souladu s evangeliem. Redemptoristé jsou posíláni k lidem, kterým chybí duchovní pomoc, jakými jsou například vystěhovalci, migranti, lidé, kteří žijí a pracují v aglomeracích velkých měst, ti, co žijí na okraji společnosti. Kongregace také přijímá prioritní poslání církve hlásat evangelium národům, které o něm neslyšely.

Generální stanovy Kongregace doporučují lidové misie jako formu misionářského díla. Služba ve farnostech nebo správě poutního místa se chápe jako stálá misie. Podstatnou součástí této pastorační činnosti je i katechetická výuka a redemptoristé musí spolupracovat s institucemi založenými pro tento účel.

Zakladatel Kongregace - Alfons Maria de Liguori - se narodil 27. září 1696 v Marianelle u Neapole jako prvorozený syn z osmi dětí. Otec Giuseppe de Liguori byl kapitánem královských galér a matka Caterina Anna Cavalieriová se věnovala výhradně rodině a domácnosti, čímž vytvořila zázemí k výchově všech osmi dětí, jež vychovávala v duchu křesťanské nauky. Otec dony Anny byl známý právník a jeden z nejvyšších úředníků neapolského království. Touto cestou se vydal i Alfons a roku 1713 na právnické fakultě neapolské univerzity obhájil doktorát obojího práva. Do roku 1723 působil jako velice úspěšný a vyhledávaný právní zástupce. Jako člen Kongregace doktorů, která byla řízena oratoriány, navštěvoval nemocnice pro nevyléčitelně nemocné. Právě u chudých a nemocných prožívá Alfons 29. srpna 1723, jak o tom svědčil i v pokročilém věku, své skutečné obrácení. Zanechal advokátní praxe a začal soukromě studovat teologii a v roce 1724 zahájil noviciát v Kongregaci Apoštolských misií. Po třech letech teologických studií byl Alfons 21. prosince 1726 v neapolské katedrále S. Gennaro vysvěcen na kněze.

Generální vikář ze Scaly (nejstarší město na pobřeží Amalfi v Itálii) v roce 1730 pozval Alfonse s několika přáteli, aby v poustevně Santa Maria dei Monti vyučovali a konali bohoslužby pro nábožensky zanedbané pastevece. Tato malá skupinka misionářů se snažila opuštěnému venkovskému obyvatelstvu být co nejbližší a zvěstovat jim evangelium. Tímto ohlašováním bylo především svědectví jejich života. Za krátký čas vytvořili ze Santa Maria

Alfons Maria de Liguori

dei Monti významné náboženské středisko a právě tam se zrodila u Alfonse myšlenka založit misionářskou společnost, která by hlásala evangelium opuštěnému venkovskému obyvatelstvu.

Roku 1730 Alfonsův život ovlivnily dvě osobnosti z Neapole: biskup Tommaso Falcoia a řádová sestra Maria Celeste Crostarosa. Za jejich spolupůso-

bení byly založeny dvě nové řeholní společnosti, jedna ženská a jedna mužská. První byla založena roku 1731 a její členky se nazývají redemptorky. Zakladatelka redemptoristek - sestra Maria Celeste - má vidění, v němž „... vidí novou kongregaci kněží, jejíž členové jdou k chudým a pro opuštěné venkovské obyvatelstvo konají lidové misie. Poslání této Kongregace je obsaženo ve slovech: »Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu tvorstvu« (Mk 16,15)“. Rok poté, 9. listopadu 1732, čtyři kněží, Alfons de Liguori, Vincenzo Mannarini, Giovanni Battista Donato, Pietro Romano a laik Silvestro Tosquez, potvrzují před biskupem svůj úmysl sdružit se do misionářského společenství.

Maria Celeste

Misionáři Spasitele, jak se nazývali, začínali velice skromně. Toto společenství misionářů vedl biskup Thommaso Falcoia, který však 20. dubna 1743 zemřel. Alfons Maria de Liguori svolal první generální kapitulu, která měla podle pokynů zemřelého biskupa zvolit generálního představeného. Po svém zvolení 9. května 1743 zahájil Alfons reformu společenství. V kapitulní síni členové Kongregace nejprve složili řeholní sliby čistoty, chudoby a poslušnosti, k nim připojili slib setrvání a slib, že mimo Kongregaci nepřijmou žádný titul ani hodnost.

Další směřování a vývoj Kongregace určila rozhodnutí generální

kapituly. Řeholní domy neměly být zakládány ve městech, ale na venkově uprostřed nejopuštěnějších věřících. Kandidáti byli přijímáni od osmnácti let, což umožnilo rychlé rozšíření společenství. Alfonsova reforma zaznamenala zlom ve vývoji Kongregace a vedla k jejímu postupnému rozšíření v nesjednocené Itálii a poté i v celém světě.

Od roku 1743 do roku 1748 se Alfons neúspěšně snažil dosáhnout státního uznání Kongregace. Úsilí o církevní uznání bylo úspěšné. 25. února 1749 podepsal papež Benedikt XIV. listinu, kterou misijní společnost obdržela církevní schválení. Papež udělil nové řeholní společnosti oficiální název Congregatio Sanctissimi Redemptoris (CSsR). Další pokusy o státní uznání byly opět zamítnuty.

Král Ferdinand IV. tzv. *Regolamento della Congregazione intitolata del SS. Redemptore*, což znamená souhrn pravidel (Regule), schválil 22. ledna 1780. Tento dokument je uložený ve Státním archivu v Neapoli. Dokument ve své podstatě neodpovídal konstituci schválené papežem. Královské nařízení tak nahradilo řeholní pravidla potvrzená papežem Benediktem XIV. Papež Pius VI. na tuto situaci zareagoval tak, že vyloučil v roce 1785 čtyři redemptoristické řeholní domy v neapolském království z řehole. Tímto se Kongregace rozdělila na dvě části a Alfons byl vyloučen z Kongregace, kterou sám založil. I když kapitula potvrdila Alfonse jako nejvyššího představeného, do vedení redemptoristů byl dosazen P. Francesco de Paola. Až 1. března 1793 došlo k sjednocení, kdy neapolský král schválil pravidla potvrzená papežem Benediktem XIV.

Alfons Maria de Liguori byl 9. března 1762 papežem Klementem XIII. uveden do biskupského úřadu v Sant Agatě dei Goti. On sám o tento úřad neusiloval, naopak ho odmítal. Papež vyslyšel žádost generální rady, aby biskup Alfons mohl zůstat v čele Kongregace. Vykonávání obou úřadů znamenalo pro Alfonse velkou zátěž.

Alfons vzhledem k vysokému věku a chorobě 28. června 1787 oznámil, že není schopen dále vést Kongregaci. V srpnu byl zvolen zástupce generálního představeného s právem nástupnictví P. Andrea Villani. Biskup Alfons Maria de Liguori po velkém tělesném strádání zesnul v Noceře dei Pagani 1. srpna 1787. Byl to zcela výjimečný a nadaný člověk, výborně maloval, hrál na cembalo, komponoval, skládal básně, poutavě řečnil. Za 34 let vykonal na 150 misíí. Všestranně činný Alfons Maria de Liguori a jeho spolubratři dokázali přes řadu problémů, se kterými se střetávali v nejednotné Itálii, ve svém působení spojit své univerzální poslání v rámci církve s úsilím o splynutí s prostředím, v němž působili, a to se stalo hlavní podmínkou jejich úspěchu.

Dne 15. září 1816 podepsal papež Pius VII. dokument, kterým byl Alfons Maria de Liguori prohlášen za blahoslaveného. Papež Řehoř XVI. jej 26. května 1839 svatořečil. Na žádost 38 kardinálů, 750 arcibiskupů a biskupů, mnoha univerzit a nejvyšších řádových představených byl sv. Alfons 23. března 1871 prohlášen papežem Piem IX. za učitele církve. Dne 26. dubna 1950 byl papežem Piem XII. vyhlášen za patrona moralistů, morálních teologů a zpovědníků.

Vybral a sestavil br. Pavel Hudousek, CSsR

Svaté relikvie a jejich kult

Nedávný nález údajného hřebu z Kristova kříže v Mileusku opět potvrdil, že zájem veřejnosti o svaté relikvie je stále značný. Ano, jde především o pohled laický, který je podporován zejména touhou objevovat něco tajemného a nadpřirozeného, přesto však taková událost ukazuje, že dnešní společnost má povědomí o tom, co to svaté relikvie jsou. Co jsou však tyto předměty z pohledu historického a jaký byl jejich význam v době jejich největší slávy, tedy ve středověku?

Relikvie lze rozdělit na primární a sekundární. Primární relikvie jsou autentické části těla daného člověka, který byl církví svatořečen. Jedná se tedy zejména o kosterní pozůstatky, ale také například o zbytky vlasů, kůže nebo krve. Sekundární ostatky jsou pak předměty nebo jejich části, které dané osoby vlastnily, používaly nebo byly spjaty s jejich životem a smrtí. Nejcennější sekundární relikvie jsou spojeny s osobami Ježíše Krista a Panny Marie, tedy postav, které dle Nového zákona nemají díky svému nanebevstoupení, respektive nanebevzetí, na zemi své tělesné pozůstatky. Do této skupiny patří zejména velmi známé předměty, o nichž pojednávají Evangelia. V první řadě sem řadíme takzvané pašijové relikvie, tedy předměty, mající svůj původ při Kristově umučení. Mimo části svatého Kříže sem patří také trny z trnové koruny, již zmíněné hřeby, takzvané Longinovo kopí, ale také třeba houba, na níž byl Kristu podán ocet. Dále byly ve středověku uctívány i jiné předměty, s nimiž měl Kristus přijít do kontaktu během svého života. Jedná se například o části jeslí z Betléma, nádoby na víno z Kány a kusy stolu od poslední večeře. Relikviemi jsou dále také předměty, které se primárních a sekundárních ostatků dotkly. Těch však může být velmi velké množství, a proto jejich cennost nikdy nedosahovala závratné výše.

Vznik kultu uctívání relikvií musíme hledat ještě za časů antického Říma. V době, kdy už skončilo pronásledování křesťanů, začala být přenášena těla světců z katakomb na oltáře římských kostelů, které po nich mnohdy získaly své patrocinium. Křesťanství převzalo danou praxi částečně z judaismu, kde byly hroby starozákonních proroků a králů taktéž ctěny. Doba prvních křesťanů se vyznačovala velkým množstvím mučedníků, jejichž těla se stávala předmětem úcty, a tedy i důvodem vzestupu nárůstu kultu svatých relikvií. Obdobná situace nastávala i v jiných oblastech již christianizovaných částí světa. Také zde byli uctíváni místní světci, jejichž ostatky byly památkou na dobu, kdy se křesťanství rozvíjelo a čelilo represím. Jedním z takových center kultu svatých relikvií byla Konstantinopol, kde bylo shromážděno velké množství ostatků. Následně docházelo k christianizaci dalších částí Evropy, a s tím se také šířil kult světců a relikvií. Často se svatým stal misionář, první biskup nebo zakladatel kláštera v dané oblasti, který mnohdy při šíření víry podstoupil mučednickou smrt. Jeho hrob se většinou nacházel v místní katedrále nebo jiném významném chrámu a brzy

se stal objektem úcty. Do těchto oblastí byly také přemísťovány relikvie již známých světců, které měly dopomoci k rozvoji křesťanství. To byl také případ importu relikvií svatého Víta z dnešní Itálie do Saska a následně také do Prahy.

V době, kdy se na východě rozvíjel islám, bylo mnoho těl světců přeneseno na západ, především do Itálie. Mnohé takové přesuny byly ale obyčejnými krádežemi, kdy si byli noví majitelé drahocenných ostatků dobře vědomi velké ceny relikvií a ekonomického potenciálu nově vzniklého poutního místa. Takto bylo přeneseno například tělo svatého Marka z Alexandrie do Benátek. Vše však bylo náležitě zdůvodněno sepsáním hagiografického materiálu, který měl legitimizovat přesun ostatků bez požehnání církevní správy místa jejich původního uložení.

Dalším důležitým zlomem byl pád Konstantinopole a předcházející úpadek Východořímské říše. V té době byly z tohoto kdysi bohatého města prodávány mnohé relikvie na západ. Z toho těžila především Francie, jejíž král Ludvík IX. zakoupil Kristovu trnovou korunu, kterou uložil s množstvím dalších relikvií ve své palácové kapli v Paříži. To jsme již v časech středověku, kdy byl kult svatých ostatků na svém vrcholu. Ve významných evropských chrámech vznikaly rozsáhlé sbírky svatých relikvií, které se stávaly součástí chrámových pokladů.

Pro uchování svatých relikvií byly vytvářeny různé schrány

z drahých kovů, nazývané relikviáře. Ty jsou mnohdy nejen uměleckými památkami první třídy, ale také dokladem důležitosti svatých ostatků pro tehdejší společnost. Také některé významné osobnosti se věnovaly sbírání těchto předmětů. Tuto činnost však nemůžeme srovnávat s dnešním sběratelstvím různých věcí, protože tady nešlo pouze o obyčejnou zálibu, ale v první řadě se jednalo o duchovní záležitost. Typickým představitelem takového počínání byl římský císař a český král Karel IV., jehož sbírka relikvií byla opravdu rozsáhlá. Císař na svých cestách získal mnoho ostatků, které z velké části věnoval pražské katedrále, značnou část však uchoval ve své soukromé sbírce na hradě Karlštejn. V českých zemích však už klepala na dveře doba husitských válek, kdy byla spousta relikvií zničena. V rámci reformace pak byl kult svatých ostatků zpochybňován a protestantské církve jej zcela odmítaly.

Druhým vrcholem tohoto kultu pak byla doba baroka a rekatolizace. Tehdy bylo přenášeno mnoho celých těl římských mučedníků do jiných částí Evropy a vystavováno v prosklených rakvích na oltářích v místních chrámech. Následně se však díky vzniku občanské společnosti a v důsledku mnohých změn dostal kult svatých ostatků do útlumu. Také církev se musela potýkat s novými problémy a výzvami. Do čelního zájmu poutníků se postupně dostávala místa mariánských zjevení, zázračných soch a obrazů. Zdálo se, že kult svatých relikvií bude zcela utlumen a brán jako historická zvláštnost. Opak byl však pravdou. Poutě k hrobům svatých neustávaly a i v dnešní době jsou svaté ostatky chápány věřícími jako legitimní součást jejich náboženského života. O tom svědčí například velká obliba úcty k balzamovanému tělu italského kapucína Pia z Pietrelciny.

Je také důležité zamyslet se nad důvodem úcty k svatým relikviím a vlastně i nad tím, co takový předmět pro lidi znamenal. Na první pohled se může zdát, že svaté ostatky byly vnímány především jako zázračné předměty, to však není zcela pravdivé tvrzení. Primární cíl byla totiž možnost dosáhnout přimluvy u Boha skrze části těl osob, které už díky svému svatořečení požívaly boží milosti. Svou přítomností v nebi se tedy mohly přimlouvat za prosby svých ctitelů. To je také podstata celého kultu úcty ke svatým. Jde o základy křesťanské věrouky, kdy zázraky koná pouze Bůh a světci jsou jen jejich zprostředkovateli. Svaté relikvie měly být jakýmsi zesilovačem pro předkládání proseb.

K takovému úkonu měla stačit i nepatrná částek relikvie, postupem času však začalo platit heslo „čím víc, tím líp“ a ve středověku bylo chápáno za prospěšnější vlastnit co největší část daných ostatků. Právě proto například Karel IV. velmi toužil získat pro pražskou katedrálu další části těla svatého Víta. Relikvie však často získaly i jinou funkci a účel.

Svaté ostatky umístěné na určitém místě mnohdy přetvářely dějiny svého okolí a dávaly jméno nejen patrociniu chrámu, ale také třeba celému městu nebo vesnici. To je opět příklad pražské svatovítské katedrály. Translace částí ostatků svaté Beninky, tedy počestně Dobrotivé, zase dalo jméno augustiniánskému klášteru v Zaječově. Některé významné relikvie se také staly statusovými symboly. Takzvané Longinovo kopí, jímž měl centurion probodnout na Golgotě Kristův bok, se stalo součástí korunovačních klenotů Svaté říše římské.

*Dokončení v příštím čísle
Libor Zajíc, Historický ústav, Filozofická fakulta Masarykovy univerzity*

Uzdravení skrze Boží slovo

Zvláště v dnešní době člověk hledá oporu pro svůj život. Všechny jistoty vyplývající z běžného života vzaly za své tvář v tvář ohrožení života nebo zdraví z důvodu pandemie nebo i dalších nemocí, které jsou ve zdravotnictví na vedlejší koleji, nebo i přímo úmrtím nejbližších. Člověk ve svém tvoření světa vyšponoval práci, zábavu, společenský život i život osobní a své mezilidské vztahy do obrátek, které svou odstředivou silou způsobují v duši hluboký neklid, uhoněnost, únavu a často i deprese. Tlak světa na současného člověka, aby zvládal všechny požadavky výše zmíněných oblastí života, funguje v lidské mysli i v době, kdy se musí omezovat a něco si odepřít, aby alespoň zčásti zabránil šíření epidemie. Možná právě v této době vyvstává naléhavá potřeba v srdcích lidí, aby našli ve svém životě určitý směr, opěrný bod, který se stane alespoň základní kotvou pro přežití v podmínkách, které tu jsou.

Samota, izolace, nemožnost se setkávat, jak by si člověk přál, může vytvořit lidské osamocení a izolaci od normálních vztahů. A právě v tomto období nám přichází na pomoc náš Bůh, který v dějinách člověka, ať už byly jakékoli, přicházel, aby člověku pomohl a ukázal mu novou perspektivu, v níž objeví novou sílu život žít a žít ho dobře.

Boží slovo, slovo Pána, který má v rukou všechno, je slovem toho, který si nás zamiloval věčnou láskou. Od těch, kteří nás mají rádi, podvědomě očekáváme, že nám v životních těžkostech nabídnou kus svého času, povzbuzení, podpory a také pomoci. Modlitbou skrze Boží slovo se můžeme před Boha postavit v celé pravdě naší existence. Bůh nás sice zná, ale skrze své slovo nám pomáhá, abychom si realitu našeho života v celé pravdě uvědomili a uznali právě my. To je to Ježíšovo volání: „Obraťte se a věřte evangelium!“ Pravda Božího slova nás chce osvobodit od nereálných snů a řešení.

Každodenním, byť krátkým zastavením se u Božího slova můžeme zachytit skutečnost, že přes veškeré ohrožení, které je kolem nás, jsme někým chťeni i milovaní. A že ten někdo je milující Otec, kterému na nás záleží. Pokud budeme prožívat život v konfrontaci s Božím slovem, ono v nás sice odhalí naše slabosti, negativní pocity, urážlivost, hněv, nervozitu, deprese, psychické potíže, vztahové potíže a všechny možné odstíny naší nedokonalosti i hříšnosti, ale zároveň - a to s mnohem větší silou - nás povede k pravdivému poznání sebe sama. Pomůže nám odstranit různé klamy, včetně těch, které se skrývají za naším perfekcionismem a snahou, abychom byli dokonalí a svatí. Boží slovo nám postupně vytvoří srdce moudré v tom smyslu, že víc a více budeme chápat, že naše svatost je složena i z chyb a pádů, trpělivosti a nemohoucnosti, dobra i zápasu se zlem. Naše svatost bude mít základ ne v nás, ale přímo v našem milujícím Bohu, kterého objevíme jako dárce odpuštění a smíření. K přijetí této nabídky pak stačí upřímné srdce a pokora.

Pokora nám umožní přiznat si zlo, které je v nás i kolem nás. Pokora nám ale i díky tomu vytvoří prostor upřímné radosti z odpuštění, které nám Bůh skutečně, dokonale a úplně nabízí. V tomto reálném Božím odpuštění zachytíme jeho lásku. V Božím odpuštění najdeme naději, která nevidí pouze lidský rozměr, ale zachytí světlo života za hranicí smrti. V Boží pravdě skrze jeho

uzdravující slovo nastoupíme cestu procesu smíření - s Bohem, s druhými, se světem a v konečném důsledku - což je stejně důležité - budeme smíření sami se sebou, se skutečnou realitou našeho vlastního já.

Zkusme tedy udělat jednu maličkost. Den co den se zaposlouchejme do úryvku Božího slova. Máme tolik možností. Přímo v Písmu svatém můžeme Boží slovo slyšet, rozjímat o něm a nechat se jím utvářet. Duch svatý si nás povede, uvidí naši upřímnou snahu a z každodenních kratičkových úryvků svého oživujícího slova vytvoří mozaiku našeho života, ten bude smysluplný, protože se bude ubírat cestou lásky, která nehledá sebe.

Jako nabídku nebo pomoc pro každodenní rozjímaní můžete využít různou literaturu nebo Boží slovo a zamyšlení nad Božím slovem, které můžete dohledat na internetu. Jako redemptoristé nabízíme portál <http://webmisie.cz>, kde naleznete den co den krátkou myšlenku dne, zamyšlení nad Božím slovem, které se čte při mši svaté v ten který den. Kdo preferuje poslech, pravidelně také na tomto portálu zveřejňujeme k poslechu duchovní slovo bratří redemptoristů, převážně těch, kteří působí na Svaté Hoře.

Přeji sobě i vám, abychom se nechali Božím slovem proniknout, nechali se skrze pravdu, která je v něm, přiblížit k Božímu odpuštění a smíření. Čím více je nám odpuštěno a čím více jsme sami se sebou smíření, tím více jsme přáteli Boha. Těch pět, deset minut denně s Božím slovem za to stojí.

P. Josef Michalčík, CSsR

Ono je totiž snadnější odříci si párek než pár pomstychtivých slov...

Promluva P. Václava Holakovského, CSsR z pátku po Popeleční středě roku 1972

Jsme na začátku postní doby, a když si přečteme dnešní liturgická čtení včetně graduálního žalmu, zdá se nám, jako by nás Boží slovo spíš varovalo a odmítalo půst, než aby nás k němu nabádalo. Je potřeba, aby nás Duch svatý varoval nebo aspoň upozorňoval.

Lidem se totiž snadno může přihodit toto, a Izraelitům se to přihodilo, jak říká Izaiášovo proroctví. Na jedné straně byly jejich posty, slavnosti, obřady a v době nouze i jiné kajčnosti – a na druhé straně bylo jejich srdce zapletené do vášní, sobectví, nelásky, tvrdosti. Duch Boží říká jasně: V tom případě, kdy naše kajčnost je jen vnější, izolovaná, nemá žádnou cenu. I kdyby se člověk rozkrájel na kousky anebo dosáhl kajčnosti přímo fakírské, k ničemu to není, když vnější kajčnost neprovází snaha po změně srdce, po odvrácení od zlého. Což teprve, když se v ní farizejsky hledá vlastní chvála, a což teprve, kdyby se člověk chtěl vnější kajností nějak ohrazovat proti Božím nárokům a sám se klamat vnějšími výkony, aby nemusel měnit nitro. Ono je totiž snadnější odříci si párek než pár pomstychtivých slov. Ono je totiž snadnější ležet na zemi a sypat se popelem než se nedělat důležitým. Ono je totiž snadnější se mrskat než sebou mrsknout ve službě lásky. Vnější kajčnost musí být výrazem zkroušeného srdce, musí to být výraz ušlechtilé snahy získat a uchovat si svobodu srdce pro Boha. Za člověkem, který nedbá na své pohodlí a sobectví ve službě lásky, za tím jde sláva Boží, jak hovoří Izaiáš.

Ježíš Kristus, jak dobře víme, také asi příliš nedal na vnější výkony pokání. Učedníci Janovi jej dobře sledovali. Jej i jeho družinu. A bylo jim nápadné, že nekonají mimořádné posty, třeba dvakrát za týden - v úterý a ve čtvrtek, jako farizeové a oni sami. Víme, jak Pán velice zdůrazňoval čistotu a rylost srdce, protože na něm všechno záleží. A učedníkům Janovým dal nečekanou odpověď: *Mohou se postit hosté, dokud je ženich s nimi?* Jaká hloubka je v té krátké otázce! Celá něžná láska Božího Syna k lidem. Celá starozákonní Velepíseň je v těch slovech Ježíše, Snoubence. Ale pro jeho učedníky přijde také doba smutku, žíní a popela, až ženich bude od nich vzat, doslova vyrván. Pán zastřeně naznačuje už nyní svou násilnou smrt a umučení.

Co si tedy odneseme z dnešního liturgického čtení? Přeci toto: že služba lásky je nejvýznamnější pokání, že vnější kajčnost musí podporovat očistu srdce, že naše drobné kajčnosti musí být projevem naší oddanosti Bohu. Asi tak jako když dítě utrhne první fialku na mezi a přinese ji mamince z lásky.

Z liturgie slova – Pátek po Popeleční středě

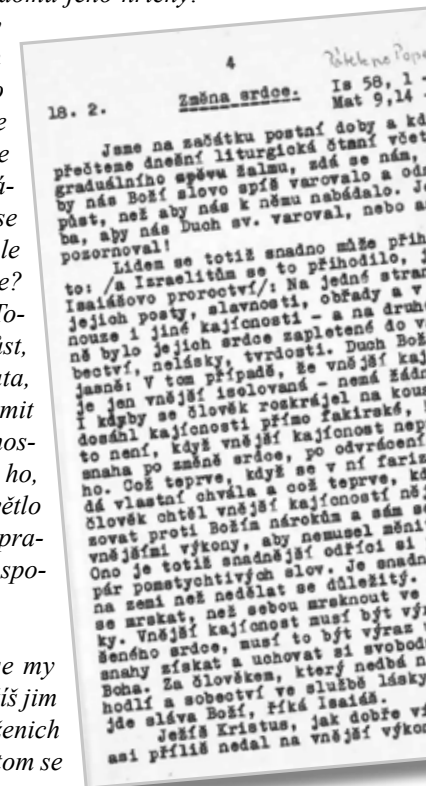
1. čtení – Iz 58,1-9a

Toto řekl Pán, Bůh: „Volej plným hrdlem, nepřestávej, jak polnice povznes svůj hlas! Vyčti mému lidu jeho nepravost, Jakubovu domu jeho hříchy!

Neboť den co den mě hledají a usilují poznat mé cesty jako lid, který jedná spravedlivě a neopouští zákon svého Boha. Žádají ode mě spravedlivé soudy a touží po blízkosti Boha. „Proč se postíme, když to nevidíš, proč se trápíme, když na to nedbáš?“ Hle, v postní dny vyřizujete své záležitosti a trýzníte všechny své dělníky! Hle, k sváru a hádce se postíte a bijete zločinnou pěstí. Přestaňte se takhle postit, a váš hlas bude slyšet až do výšin. Je tohle půst, jaký se mně líbí, den, v němž se člověk umrtvuje? Sklonit hlavu jako rákos, ustlat si na žínici a prachu? Tohle nazveš postem, dnem milým Hospodinu? Či není půst, jaký si přeji, (spíš) toto: rozvázat nespravedlivá pouta, uvolnit uzly jha, utiskované propustit na svobodu, zlomit každé járho? Lámat svůj chléb hladověmu, popřát pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obléci ho, neodmítat pomoc svému bližnímu? Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: „Zde jsem!“

Evangelium – Mt 9,14-15

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“

To, co v současnosti řídí náš život a co nás nadmíru zaměstnává, je pandemie koronaviru. Už jsme v této situaci déle než rok a nevypadá to, že by světlo na konci tunelu bylo příliš jasné. Už jsme těch světel zahlédli mnoho, ale byla to většinou světla klamná, jak to trefně glosovala jedna karikatura v novinách, na níž se dva zajíci dívají do jeskyně a jeden druhému říká: Kdepak světlo na konci tunelu, to si jen medvěd zapálil cigaretu!

Ano, jedno z řešení, jak tuto situaci uchopit, je humor. On je kořením života, ale někdy je jen takovou berličkou nebo náplastí, protože člověku není do smíchu. Řešení je jinde a smysl toho všeho je taky jinde.

Osobně zastávám takový životní postoj, že to, co člověk prožívá, je pro něho od Boha s láskou připravené a nemá jej to dorazit, ale naopak posilnit. Je to Boží škola.

K čemu nás Bůh touto již déle než rok trvající nekomfortní situací vede? Co nám tím říká? Jsem přesvědčen, že je to povolání k tomu, abychom na něj více spoléhali.

Když tuto úvahu píšu, účastním se duchovních cvičení s českými a moravskými biskupy. Exerzitátorem je kanadský jezuita slovenského původu Michael Kolarcik, toho času rektor papežského biblického institutu v Římě. Jako téma duchovních cvičení si vybral žalmy ve spojení s metodou a myšlenkami exercicií svatého Ignáce. Právě jsme skončili rozjímání nad omezeností, slabostí a křehkostí každého člověka i celého lidstva. Překvapivě k tomuto tématu exerzitátor zvolil žalm 42, který se zpívá o velikonoční vigílii i při mnoha jiných příležitostech: „Jako laň prahne po vodách bystřín, tak prahne má duše po tobě, Bože...“

Chápal jsem tento žalm vždycky jako velmi radostný zpěv a nápěv Bohuslava Korejse, který mám zažitý od dětství, mě v tom utvrzuje. Dnes jsem se ale dověděl, že tento žalm má strukturu žalozpěvu, tedy žalmu, kde člověk nařká před Bohem. Tento nářek je v tomto žalmu jen v názvu: „*Drtí mi to kosti, když mě tupí protivníci, když den co den mi říkáj: Kde je tvůj Bůh?*“ (Žl 42,11) Ono utrpení a důvod nářku je právě ta otázka: Kde je tvůj Bůh?

Kde je náš Bůh, když prožíváme to, co prožíváme? Tuto otázku, která je jakoby výsměchem a rouháním, si nepokládají jen nevěřící, ale pokládáme si ji i my křesťané a pokládám si ji i já jako jednotlivec. V této souvislosti ovšem není rouháním, ale voláním: Bože, kde jsi? Připomíná mi to slova jiného žalmu: „*Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám, má duše po tobě žízní.*“ (Žl 63,2) a je to ostatně i touha projevená na počátku žalmu 42, který pokračuje: „*Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu, kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář?*“ (Žl 42,3)

Celý žalm je pro mě ovšem prochnut nadějí. Jednak je to žalm šťavnatý v tom smyslu, že když se ho modlím, slyším vodopády, řeku a vidím zvířata i lidi, jak hasí svou žízeň. Přes všechno volání a nářek: „*Mé slzy jsou mi pokrmem ve dne i v noci, když den co den slyším: Kde je tvůj Bůh*“ (Žl 42,4) je tu zároveň vzpomínka na požehnanou minulost: „*Vzpomínám na tebe v končinách Jordánu a Hermonu, na hoře Misar*“ (Žl 42,7) nebo „*Na to si vzpomínám, má duše tím přetéká: jak jsem putoval v zástupu, jak jsem je vodil k Božímu domu s hlasitým jásotem a chvalozpěvem ve svátečním průvodu*“ (Žl 42,5). Současné se v žalmu objevuje naděje do budoucna, a to dokonce dvakrát, takže se stává jakýmsi refrénem: „*Proč se rmoutíš, má duše, a proč ve mně sténáš? Doufej v Boha, zase ho budu chválit, svého spasitele a svého Boha!*“ (Žl 42,6;12)

Tento žalm mě dnes znovu oslovil. Svou svěžestí, ale i tím, jak přesně zapadá nejen do současné situace, ale do situace, která je v lidském životě běžná. Někdy se zdá, jako by nás Bůh opustil. Zůstává jen touha po něm jako neuhasitelná žízeň. Může se projevat nespokojeností se sebou samým, s okolím, s církví, se společností. Ale tento

nepokoj a tato žízeň je něco, co je v posledku ukryto v hloubi srdce či duše každého z nás. Všechno okolo se nám směje: „*Kde je tvůj Bůh?*“ Bůh nás zdánlivě nechává na holičkách. Jako bych slyšel tolikerý posměch znějící v pašijích: „*Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!*“ (Lk 23,37) nebo „*Spoléhal na Boha, ať ho vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Vždyť přece řekl: „Jsem Boží Syn!“*“ (Mt 27,43)

Kde je řešení? V anamnézi – připomenutí Božích činů v dějinách spásy i v našich osobních dějinách. Spolu se žalmistou se rozpomeňme, kolikrát nás Bůh už zachránil, že nás nikdy nenechal na holičkách, kolika dary nás obdařil. Tato Boží věrnost je potom důvodem naší víry jako důvěry v něj a naděje jako spolehnutí se na něj. V žalmu 42 žalmista vyjadřuje přesvědčení, že bude Boha zase chválit. My si tuto naději každé Velikonoce znovu připomínáme a upevňujeme se v ní. Ono: „*Zase budu Boha chválit*“ je totiž vtěleno ve skutečnosti zmrtvýchvstání. Jestliže naděje dosud podle přísloví „*umírala poslední*“, nyní neumírá nikdy, protože „*Kristus vzkříšený už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu*“ (Řím 6,9). On je ten dobrý pastýř, který nás vede na svěží pastviny, jak o tom zpívá žalm 23, on je ten, který nám slíbil, že nás nikdy neopustí a že s námi bude až do konce světa (Mt 28,20).

„Světlo Kristovo!“ zpíváme o velikonoční vigílii při zažehnutí paškálu a o něco později ve chvalozpěvu Exultet vyznáváme, že to právě světlo je právě světlo Kristovo, protože zmrtvýchvstalý je zde nazýván „jitřním Vládce světla“.

Toto není jen krásné poetické rozjímání. Pokud si dáme žalm 42, velikonoční události a současnou situaci dohromady, dostává se nám útěchy a posily v ubíjející náročnosti těchto dnů. Když si přiznám, že zdánlivě nepřítomný a nečinný Bůh ve mně může probudit touhu a žízeň, když se rozpomenu na veliké Boží skutky, které se udály v dějinách spásy i v malých dějinách mého vlastního života, pak jsem oprávněně naplněn nadějí, že Bůh zase dopřeje dobré časy, kdy jej budu chválit, protože je můj Spasitel a můj Bůh.

A malá douška pro svatohorské poutníky: Žalmista vzpomíná, jak putoval v zástupu, jak vodil druhé do Božího domu. Milí přátelé, nebojme se. Přijde zase doba, kdy se poutní místa otevrou a kdy do Božího domu budeme moci jít v zástupu. Osvěžení přichází už nyní od Krista trpícího, který „*nesl naše bolesti a naše nemoci*“ (1z 53,4). Avšak on vstal z mrtvých, a tak se můžeme ptát a zároveň ujišťovat: „*Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?!*“ (Řím 8,31)

Přeji Vám i sobě, abychom v Kristově světle viděli to jediné a pravé světlo na konci tunelu. V současné situaci i kdykoli jindy v životě. A žízeň bude taky uhašena!

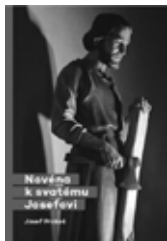
P. Stanislav Příbýl, CSSR

P.S. Kdo by si chtěl k tomuto rozjímání o žalmu 42 poslechnout nějakou hudbu, pak je tu nádherná skladba Felixe Mendelssohna-Bartholdyho „Wie der Hirsch schreit nach frischem Wasser“, op. 42, kantáta BWV 21 „Ich hatte viel Bekümmernis“ Johanna Sebastian Bacha a určitě mnoho dalších.

Zajímavá kniha

pro vás vybrala Marie Lachmanová

Nověna se svatým Josefem (Josef Prokeš)

Nejen v březnu, ale celým rokem nás může provázet tato malá brožurka s velkým světlem

„Svatí, které církev uctívá, mohou nenápadně, ale zato velmi jasně osvětlovat náš život. Tichým, ale zato velkým spojencem je nám svatý Josef. Dobře Ježíše zná, zná ho ze své každodennosti. A právě v ní nás může skvěle inspirovat.“ (z předmluvy autora Novény)

Doron, 2021

Otcovo srdce (Neal a Matthew Lozano)

Kniha, kterou napsali otec a syn

Nadějné svědectví o dychtivé lásce našeho nebeského Otce, který s otevřenou náručí vychází vstříc člověku. „Mám tě rád, tati. Máš mě taky rád?“ Vzkaz dítěte svému otci, hned na začátku dává tušit, kudy se bude poselství této knihy ubírat a jak silně může naše srdce zasáhnout.

Doron, 2020

Máma odchází do kláštera! (Stéphanie Combeová)

Humorně laskavá novela

I když střední věk obírá člověka o iluze, není třeba vše vzdát. Existují místa, kde se čas na chvíli zastaví, aby se ukázalo, jak na tom jsme a co hojí náš perfekcionismus a uhoněnost. Jedna máma na týden odešla do kláštera a znovu našla poklad - radost ze života.

Karmelitánské nakladatelství, 2020

Nový anděl svatohorského betléma

Předseda Spolku příbramských betlémářů Ján Chvalník mohl díky štědrosti dárců i v průběhu adventu a Vánoc 2020 objednat nové dvě figury do svatohorského betléma. Pan Ján Chvalník stál ostatně již u zrodu myšlenky na nový betlém.

„Na Vánoční výstavě v prosinci 2000 mne oslovil P. Stanislav Příbyl, jestli bych někoho z vystavovatelů nepožádal o vytvoření nového betléma pro Svatou Horu. Tenkrát v Mněšce kapli vystavovali své betlémy současní tvůrci jak z Příbrami, tak i z jiných míst České republiky. Nejvíce se mu líbily figurky od Jana Ježka ze Sudína a Bedřicha Šilara z Lanškrouna. Nakonec to vyhrál Jan Ježek. P. Stanislav Příbyl mne tehdy pověřil, abych vše zařídil. Na Vánoce 2001 byly vytvořeny první figurky do nového betléma, a to postavy Josefa, Marie a Ježíška. Tyto figurky věnoval spolek Příbramských betlémářů. Poté již si objednával P. Příbyl další figury podle svého požadavku. Kolem roku 2011 však spolupráce s panem Ježkem skončila a betlém je v současnosti rozšiřován ve spolupráci s řezbářem Bedřichem Šilarem,“ sdělil nám Ján Chvalník.

Naposledy přibyla v roce 2020 postava anděla, který v betlému dlouho chyběl (původní figura před lety pukla). Donátor této nové řezby je P. Stanislav Příbyl, CSsR, bývalý svatohorský farář. Další novou postavou bude hospodský se sudem piva. Anděla se podařilo řezbáři Bedřichu Šilarovi dokončit do Vánoc, hospodského uvidíte až napřesrok.

redakce

PRO VÁS ZE SVATÉ HORY

PRO VÁS

Janovy pašije ve zhudebnění skladatele Radka Rejška s mluvenými úseky v **uměleckém přednesu Alfreda Strejčka** vás přenesou sluchem do prostoru svatohorské baziliky. Tyto pašije v dobách, kdy to bylo možné, zněly při velkopátečních liturgiích ve svatohorské bazilice. Na CD jsou doplněny varhanními preludii na motivy postních písní kancionálu. Hudebními interprety jsou regenschori Pavel Šmolík a **smíšený sbor Pražští pěvci** pod vedením Stanislava Mistra.

Netradičního průvodce osmi dny od Květné neděle do Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně, Božího Hodu velikonočního - jsme pro Vás připravili ve formě rozevíracího stojánkového „kalendáře“. Ten je možné rozevřený umístit na viditelné místo nebo jej složit jako knihu. Uvedeným obdobím vás provedou **kázání redemptoristů P. Václava Holakovského a P. Davida Horáčka** doplněné o tematické svatohorské fotografie.

Objednávat můžete na našem novém e-shopu **svata-hora.cz/internetovy-obchod/**

Zprávy ze Svaté Hory

- ❑ V souvislosti s onemocněním Covidem sloužil od 28. prosince 2020 do 7. ledna 2021 ve svatohorské bazilice P. Robert Ciezskowski, farář z Březových Hor v Příbrami, který se ochotně nabídl s výpomocí. V neděli 3. ledna vypomohl na třech mších svatých také P. Stanislav Příbíl, CSsR. Od 5. ledna začal sloužit negativně testovaný P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR, který ukončil karanténu. Od 8. ledna začal po nemoci Covid sloužit P. David Horáček, CSsR. Od 9. ledna se do služeb zapojil i negativně testovaný P. Jozef Novák, CSsR, kterému skončila karanténa. Od 21. ledna se po ukončení karantény a izolace s Covidem připojili k pastoračním povinnostem a službám také P. Jan Kuník, CSsR a Piotr Nowicki, CSsR.
- ❑ Vzhledem k vládním protiepidemickým nařízením se ve vánoční době nekonal **žádné koncerty, výstavy a akce**. Zrušen tak byl nejen 26. prosince Vánoční koncert Matice Svatohorské, ale i Tříkrálový koncert Vepřekova smíšeného sboru.
- ❑ **Prodejna** na Svaté Hoře zůstala od 27. prosince **uzavřena** až do konce února a uzavření zřejmě potrvá nadále. Rovněž exerciční dům byl ve stejném termínu uzavřen. Areál a bazilika zůstaly otevřeny pouze pro možnost osobní modlitby. Účast na bohoslužbě byla povolena do počtu 10 osob. Nadále zůstal v platnosti zákaz koncertů, výstav a jiných veřejných akce.
- ❑ Pandemie koronaviru zapříčinila **zrušení i přednášek** třetího cyklu Cest do minulosti Svaté Hory. První přednáška paní doktorky Věry Smolové „Arnošt z Pardubic a svatohorská soška Panny Marie“ se měla konat ve středu 13. ledna. Měla být spojena s ochutnávkou svatohorských vín. Další zrušená přednáška se měla konat 3. února. Na programu měly být osobnosti Příbík Jeníšek z Újezda a stavitel Carlo Lurago, dle nichž jsou svatohorská vína pojmenována. Doufáme v uspořádání dalších přednášek online (více na jiném místě časopisu).
- ❑ Od 20. ledna byla v Plzeňské kapli instalována **putovní výstava „Ve znamení tří deklarací“**. Autoři výstavy se věnují tématu postavení šlechticů v Československu v kontextu mnichovských událostí roku 1938 a následného obsazení českých zemí nacistickým Německem. Výstava by měla být otevřena do 30. června. Zatím však nemůže být kvůli epidemickým opatřením veřejnosti zpřístupněna.
- ❑ Ve čtvrtek 21. ledna jsme si při mších svatých připomenuli **116. výročí povýšení kostela na papežskou baziliku minor**. Stalo se tak v roce 1905 bulou Sacris Aedibus Svatého otce Pia X.
- ❑ V pondělí 25. ledna se konala první schůzka zastupců Svaté Hory, Matice Svatohorské, odboru Památkové péče Středočeského kraje, Národního památkového ústavu, restaurátorské firmy Terrigena Art s. r. o. a stavební firmy Jamivor ohledně **čištění interiéru baziliky**, které začne v únoru. Byl domluven postup prací a stanoveno datum zahájení první etapy čištění 15. února.
- ❑ V sobotu 30. ledna jsme **přivítali poutníky** z Prahy, kteří přijeli s otcem Lukášem Lipenským, O. Cr. V počtu 9 osob slavili mši svatou v bazilice. Odsud se pak vydali na Mníšek pod Brdy.
- ❑ Svatohorský betlém, kde o Vánocích přibyla **nová figurka anděla** nad jeskyní narození Páně, zůstal pro veřejnost přístupný od Vánoc do 2. února. Věřící tak mohli v povoleném počtu 2 osob přicházet k osobní modlitbě k jesličkám. Rovněž jedle, která sahala ke stropu baziliky, byla ponechána do svátku Hromnic. Více na jiném místě časopisu.
- ❑ Do Hromnic byly k vidění v předsíni kaple sv. Ignáce dětské práce a výkresy z **výtvarné soutěže „Vánoce v Čechách a Ledru“**. Letošním mottem v době koronakříze bylo „Vše se v dobré obrátí“.
- ❑ Ve středu 3. února přijel technik zvonařské firmy Perner k servisní **prohlídce a seřízení zvonů**. Svatohorské zvony z roku 1934 jsou z dílny stejné firmy.
- ❑ V sobotu 6. února **natačel štáb České televize** s P. Davidem Horáčkem, CSsR živý rozhovor do pořadu **Studio 6 víkend**. Osmiminutová reportáž z baziliky, horního i dolního ambitu se týkala milostné sošky Panny Marie Svatohorské a také zážraků a vyslyšených proseb věřících. Po odvysílání pořadu jsme zaznamenali značné navýšení počtu proseb, které denně přicházejí a jsou pak přednášeny v sobotu po mši svatě v 9.00.
- ❑ V pondělí 15. února začala **stavba lešení** v prostoru presbytáře a stříbrného oltáře v bazilice. Stavba lešení byla dokončena v pátek 19. února odpoledne. Práce čištění stropu a stěn tak nabrala týdenní zpoždění. Bohoslužby se v těchto dnech konaly v kapli kláštera, s výjimkou mše svatě v 17.00 na Popeleční středu. Od soboty 20. února byly bohoslužby opět v bazilice.
- ❑ Na Popeleční středu v 17.00 se **mše s udílením Popelce** konala v bazilice. Do prostoru před lavicemi jsme prostřeli koberec, na něj jsme přinesli dřevěná

zařízení (oltář, ambon, podstavec pod Matičku Svatohorskou), které se jinak využívá v Korunovační kapli, a večer jsme vše zase sklidili. Prostor byl upraven v pátek večer, aby mohly od soboty bohoslužby probíhat v bazilice. Lešení je od zbytku baziliky odděleno textilií, takže prostor působí poměrně důstojně. Rovněž byla instalována **dočasná internetová kamera**, aby bylo zájemcům umožněno sledování bohoslužeb i nyní.

- ❑ V sobotu 20. února dopoledne se uskutečnila **Malá postní obnova** s P. Janem Kuníkem, CSsR. Kvůli

omezenému možnému počtu věřících bylo nutné se předem přihlásit. Dopolední program tak absolvovalo 6 věřících.

- ❑ V neděli 21. února při mších svatých v 9.00 a 11.00 zazněl v bazilice **gregoriánský chorál** v interpretaci plzeňského katedrálního souboru Schola Cantorum Pilsensis.
- ❑ V pondělí 22. února začali **restaurátoři** pracovat na sondách v klenbě baziliky a na stěnách, aby zjistili, kolik vrstev nátěru a jakých barev bylo v minulosti využito k výmalbě chrámu.

Opravy na Svaté Hoře

Co se právě děje

■ Díky snaze a péči Matice Svatohorské, která je již několik let v kontaktu se štedrým sponzorem, jsme v měsíci únoru zahájili projekt tolik potřebného čištění stropu a stěn baziliky (více ve Zprávách ze Svaté Hory v tomto čísle časopisu). Celá práce je rozdělena na šest etap. První dvě, konkrétně čištění stropu a stěn u stříbrného oltáře a v presbytáři, již probíhají. Práce budou ukončeny v měsíci květnu a další etapa čištění bude probíhat v příštím roce. Lešení je od ostatního prostoru v bazilice odděleno geotextilií. Prostor před lavicemi nám tak umožňuje sloužit bohoslužby přímo v bazilice. Dle nabídky zhotovitele bude celá investice asi 4,5 mil. Kč.

Co nám leží na srdci

■ Stále se nevzdáváme plánu začít s obnovou Svatohorské studánky. Projektová dokumentace je připravena a závazné stanovisko památkového úřadu máme. Již druhým rokem jsme podali žádost o zařazení do Programu zachrany architektonického dědictví. Zatím zůstáváme bez odpovědi. Pokud uspějeme, budeme žádat o dotace, abychom byli schopni zrekonstruovat historicky významný objekt, který řadu let zeje prázdnotou. Podle propočtu projektanta bude obnova stát přes 2,5 mil. Kč.

■ Letos by mělo dojít ve spolupráci s Městem Příbram k instalaci nových odpadkových košů v celém vnějším areálu Svaté Hory.

■ Další plán, kterého se nevzdáváme, se týká cesty podél krámků k bezbariérovému parkovišti u Březnické brány a dále směrem od Březnické brány za roh Březnické kaple, kde se svažuje ke krápníkové kapli Máří Magdalény a Svatohorským schodům. Stav cesty i parkoviště je po zimě katastrofální. Cestou k dlouhodobé nápravě

by bylo vydláždění celé cesty i parkoviště. K tomu ovšem bude potřebné získat finanční prostředky z případných dotací a v první řadě svolení příslušných úřadů. Nyní hledáme projektanta, který by návrh cesty s parkovištěm vypracoval sponzorský nebo za přátelskou cenu. V případě, že byste nám s tímto problémem mohli pomoci, neváhejte nás kontaktovat.

■ Značně poškozená je střecha krámků v sousedství Svatohorského náměstí. V té části budovy, která patří Svaté Hoře a kde je stav nejhorší, počítáme letos s opravou. I zde, přestože se nejedná o celou střechu krámků, bude potřebná investice v řádu stovek tisíc Kč.

Co ještě chceme opravit a vylepšit

■ Rádi bychom provedli potřebné natření šindelových střech ambitů a baziliky. Socha sv. Vojtěcha, která zdobí prostranství před budovou proboštství, také volá po restaurátorském zásahu.

Plánů je tedy mnoho. Prosím Vás o pomoc našemu společnému vzácnému poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram. Kontakt pro sponzory je basilica@svata-hora.cz.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. David Horáček, CSsR

Svatá Hora v roce 2020

O poutní místo pečují členové Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristé (5 kněží ve službě, 1 kněz na odpočinku), zaměstnanci (16 osob na hlavní zaměstnanecký poměr, další zaměstnanci dohodou), dobrovolníci (zejména varhanice, ale i další)

Provoz zahrnuje bohoslužby a pobožnosti (22 mší týdně, svatby, křty, další pobožnosti a speciální program v souvislosti s covidem), pravidelnou zpovědní službu, exerciční dům (duch. cvičení, ubytování), službu infocentra, prodejny a muzea, kulturní aktivity, pronájmy, např. civilní svatby v refektáři, technické zázemí (kuchyně, údržba)

O baziliku pečují 2 kostelníci s nepřetržitou službou 6.00 až 18.00 na směny, 2 profesionální varhaníci na částečný úvazek, doplnění službou dohodáři a amatérů, chrámový sbor; nezanedbatelná je dobrovolná služba ministrantů

Klášter, muzeum, prodejnu a exerciční dům obhospodařují provozní vedoucí, údržbáři, dohodáři (listí, drobné práce), ekonomka, zaměstnanci muzea a prodejny, zaměstnanci exercičního domu, kuchařky, úklidová četa

Redemptoristé zajišťují provoz na Svaté Hoře, péči o farnost Obořiště, návštěvy na oddělení LDN, domu s pečovatelskou službou, paliativního oddělení Nemocnice Příbram, denního stacionáře Charity Příbram a duchovní službu ve věznici Bytíz

V roce 2020 byly uděleny na Svaté Hoře tyto svátosti:

- bylo odslouženo více jak 1.200 mší
o počtu podaných svatých přijímání a počtu svátosti smíření není vedena statistika
- biřmování 10 (2019 - 7, 2018 - 5, 2017 - 14), většinou se jedná o biřmování dospělých při křtu
- 50 křtů (2019 - 63, 2018 - 53, 2017 - 81, 2016 - 61)
- 11 svateb (2019 - 23, 2018 - 21, 2017 - 13, 2016 - 15)
- 57 pomazání nemocných (2019 - 76, 2018 - 122, 2017 - 162, 2016 - 155)

Covid dopadl i na nás... V roce 2020 byl 14. 3. až 25. 4. svato-horský areál zcela uzavřen, bylo stornováno 190 akcí, například Pouť za duchovní povolání sice 2. 5. proběhla, ale bez účasti veřejnosti. Od 23. 10. do 23. 11. byl areál opět zcela uzavřen. Letošní „půlnoční“ mše 24. 12. v 16.00 hodin proběhla za zavřenými dveřmi...

Dvě období naprostého uzavření baziliky, v nichž bylo téměř nemožno ubytovávat poutníky a konat duchovní cvičení, skrovný počet poutních výprav, to vše vrhlo Svatou Horu do zatím největší hmotné nejistoty, jakou kdo z nás pamatujeme... Děkujeme za podporu!

Výčet poutních výprav roku 2020 je rovněž chudý.

- 2. 5. pouť za duchovní povolání (15 osob)
- 16. 5. pouť PTP
- 4. 7. pouť františkánů
- 25. 7. skupina poutníků (bez bližšího určení)
- 27. 9. poutníci z Francie

Srovnání s rokem 2019

Čechy: několik poutních skupin např.: Praha a Pražská arcidiecéze (více poutí), Plzeň, Soběchleby, Mrákov, Podbořany, Beroun, Lanškroun, Blatná, Blovice, Švihov, Jindřichov u Hranic, Lubotín, Domažlice ad.

Zahraničí: Slovensko, Německo, Slovinsko, Polsko, USA, Chorvatsko, Rakousko, Španělsko, Maďarsko, Indonésie

Svatá Hora v elektronickém prostředí

- již 15 let online přenášíme všechny bohoslužby prostřednictvím vlastní internetové televize
- v r. 2019 bylo rozšířeno snímání zvuku stropními mikrofony, r. 2020 byly připojeny k přenosům
- z vašich darů byla pořízena nová webová kamera pro přenosy z baziliky
- s nástupem covidu a zúžením možností osobní účasti v bazilice byly nově zavedeny korunka B. Milosrdenství denně v 15.00 a modlitba růžence denně v 16.30 (na jaře ve 20.00; o nedělích v 15.00)
- další události, např. Duch. obnova s Mons. F. Radkovským měla přes 700 sledujících
- stálá je možnost e-mailem zaslat prosby P. Marii, jsou přednášeny každou sobotu
- nedělní varhanní půlhodinky (květen - říjen každou neděli ve 14.00) - první tři koncerty díky vstřícnosti GymTV Příbram pouze online
- zpívání u jesliček 26. 12. ve 14.00 prostřednictvím svato-horského internetového přenosu bohužel pouze online

Sledovanost na internetu

podle lokality (tj. odkud sledujete)

- Česká republika 95 %
- Slovensko 3 %
- Německo, Rakousko, USA, Spojené království, Kanada, Ukrajina, Polsko, Norsko, Belgie, Bosna a Hercegovina, Španělsko, Spojené arabské emiráty, Brazílie < 1 %

podle platformy (tj. na jakém přístroji sledujete)

- internetové stránky 60 %
- internetové stránky v mobilním zařízení 27 %
- aplikace pro Android (mobily, tablety) 12 %
- aplikace pro iOS (mobily a tablety Apple) 1 %

vybrané absolutní počty sledujících (jedná se o počty připojených zařízení, osob tedy může být u každého přístroje i více)

- neděle 22. 3. mše sv. v 9.00 - 1.039
- neděle 5. 4. mše sv. v 9.00 - 2.341
- 10. 4. Velkopáteční obřady - 3.781
- 13. 12. duchov. obnova - 769
- 24. 12. rorátní mše sv. - 683
- 24. 12. „půlnoční“ mše sv. - 8.128

Exerciční dům

- 496 celkem ubytovaných za kalendářní rok (v roce 2019 - 1.300, v roce 2018 - 1.300)
- z plánovaných 23 kurzů pořádaných Svatou Horou proběhlo pouze 13 (v roce 2019 - 24, v roce 2018 - 24)
- letos pouze 1 cizí ubytovaná skupina

Prodejna a prohlídka

Návštěvníkům je kromě duchovní služby nabízena možnost prohlídky s průvodcem na okruzích:

- prohlídka areálu česká i cizojazyčná
- prohlídka hodinové věže
- prohlídka expozice muzea (bez průvodce)
- prohlídka s krátkým varhanním koncertem
- prohlídka rezidence - horní chodba / klenotnice
- prohlídka sklepení
- prohlídka zvonice
- prohlídka s tištěným textem (bez průvodce)

Návštěvnost prohlídek

Hodinová věž	18
Muzeum	1.175
Prohlídka areálu ČJ	2.788
Prohlídka areálu cizojazyčná	106
Koncert po prohlídce	191
Prohlídka rezidence - horní chodba s klenotnicí	172
Prohlídka areálu s textem	168
Prohlídka sklepení	396
Prohlídka zvonice	726
Bez průvodce s textem	634
Celkem vstupenek	5.822
(Roku 2019:	10.635)

Nově vytvořeným zážitkovým pobytem s přenocováním je Noc na Svaté Hoře, která zahrnuje

- prohlídku biskup. pokoje a zázraků vyobrazených v ambitu
- překvapení v sakristii baziliky
- představení varhan a prohlídku zblízka
- večeři s živou hudbou v refektáři za obsluhy redemptoristy a konverzace s ním
- tvorbu vlastního růžence
- prohlídku krápníkové kaple se svícemi
- noční překvapení ve sklepení
- snídani s navazující projekcí videodokumentů
- výstup několika patry oratoří a rozhledu ze střešních baziliky

Výstavní prostory muzea kromě stálé expozice o historii Svaté Hory nabídl sezónní výstavy

- 30 let od návratu redemptoristů na Sv. Horu
- Camino na kolečkách
- Diplomacie a suverénní řád maltézských rytířů
- Ještě jsme ve válce
- 70 let od akce K

Obvyklá vánoční výstava jesliček se bohužel neuskutečnila

Ediční činnost

- CD Pašije s Pražskými pěvci a Alfredem Strejčkem, obsahující Janovy pašije R. Rejška, věnované Sv. Hoře a provozované již mnoho let; varhanní Křížová cesta
- CD Zpívání u jesliček se živým záznamem stejnojmenné akce z Vánoc 2019/20 s J. Tůmou a P. Šmolíkem u velkých varhan
- Svatohorský vystřihovací betlém - fotografická zmenšenina vybraných figur svatohorského betléma; napřesrok bude vydána další část figur jako doplnění
- Časopis Svatá Hora, vydává Matice Svatohorská jako čtvrtletník
- Internetové stránky zahrnující informace o poutním místě, internetové přenosy, nový e-shop
- Facebookový profil s aktualitami

Z oprav jmenujme:

- celoroční odstraňování drobných nedodělků a reklamací v souvislosti s rekonstrukcí areálu (2015)
- výměna plynových kotlů v exercičním domě
- instalace nových laviček na Toufarově louce
- sponzorská oprava napojení svodů a úprava odtoku dešťové vody západní vnější strany areálu
- nová internetová kamera
- převinutí motoru hodinového stroje
- roleta zamezující svitu slunce na varhany a další

Pavel Šmolík

„VÁNOCE V ČECHÁCH VÝTVARNÁ SOUTĚŽ PRO DĚTI A LEDRU“

**Obrázky pro Ježíška opět připutovaly
na Svatou Horu. Mottem v době
koronakrize bylo „Vše se v dobré obrátí“**

Tradice adventu, Vánoc v Čechách a Ledru již 4. rokem přibližuje projekt spolupráce betlémařů Příbram a Valle di Ledro. Frontová linie vyhnala obyvatele za 1. světové války z údolí Valle di Ledro do Příbrami a dalších měst v tehdejší Rakousko-Uhersku. Region Valle di Ledro nepojí s Příbramí pouze osud vyhnanců za 1. světové války, ale i tradice betlémařství. V loňském roce byly představeny betlémy nejen z Čech a Itálie, ale také děti měly možnost zapojit se do výtvarné soutěže.

„Byly to právě dopisy a obrázky, které i během 1. světové války pomáhaly šířit naději a porozumění ve válčící Evropě. Podobně je tomu dnes, kdy je nejen Evropa zasažena koronakrizí a i kreslený pohled může pomoci, potěšit obyvatele daných měst v nelehké době,“ uvedl koordinátor projektu Josef Hovorka.

Do soutěže v kreslení vánočních obrázků se v loňském roce zapojilo přes 80 dětí z Příbrami, Buštěhradu, Chyňavy, Prahy a italského Ledra. „Naši žáci nakreslili obrázky, ve kterých nalezneme Ježíška, anděla s pastýří nebo zimní krajinu v ledrenském údolí,“ říká učitelka Serena Mora z Molini di Ledro.

V Itálii, kde kolem roku 1233 svatý František z Assisi založil tradici stavění betlémů, jsou v domácnostech i dnes „il Presepe“ (jesličky) důležitější než vánoční stromek. V jižní Itálii, především v okolí Neapole, nalezneme mezi figurkami dokonce i současné osobnosti, a tak zde nemůže chybět třeba Diego Maradona nebo v letošním roce pastýři, kteří mají roušku přes ústa. V severní části Itálie již nalezneme klasické figurky, které známe z Čech. Důraz se klade především na tradiční sestavení betlému, kde nechybí celé vesnice obklopené horami se skutečným pískem nebo s tekoucí vodou.

Výstava vánočních obrázků dětí byla umístěna v blízkosti svatohorského betléma na Svaté Hoře. V části Příbram Brod byly v oknech kaple prezentovány betlémy z Čech a Itálie. Výstavy trvaly až do Hromnic, tj. 2. února 2021.

Děti soutěžily ve čtyřech kategoriích a mohly se těšit na zajímavé dárky od Středočeského kraje a Spolku pro tradiční Vánoce - Náš Ježíšek, vystřihovací svatohorský betlém, CD Zpívání u jesliček a mnohé další.

Cena za unikátní řešení (neuděluje se umístění)

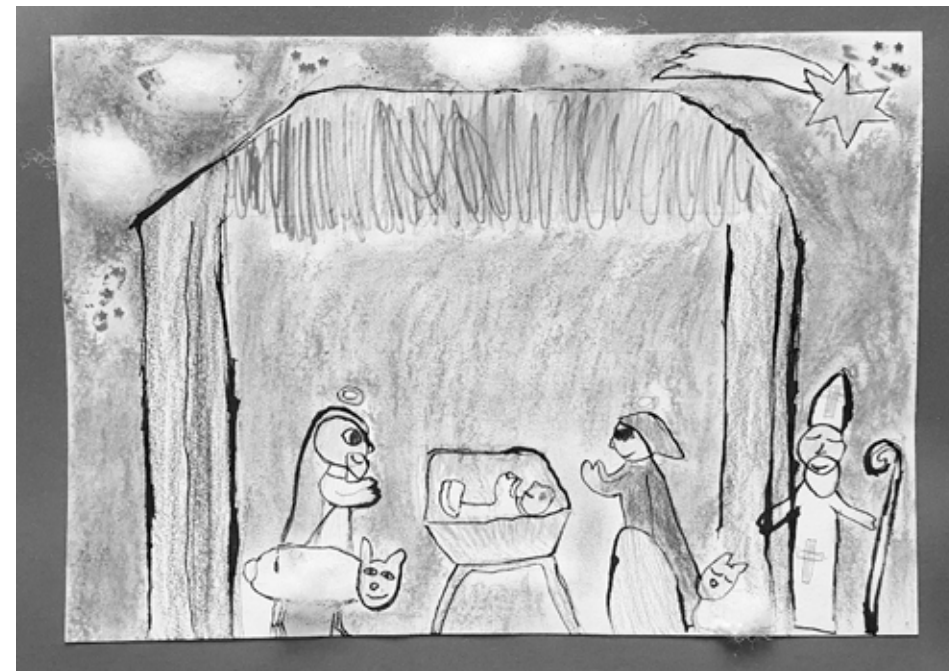
- Tereza Kocourková (ZŠ Slovenská, Praha)
- Elisa (Tiarno, Valle di Ledro)
- Natálie Sadloňová (MŠ a ZŠ Oty Pavla, Buštěhrad)

Cena za jedinečnost a originalitu námětu

1. Žák z Molina (Valle di Ledro), 2. Kristýna Soudná (MŠ a ZŠ Oty Pavla, Buštěhrad), 3. Karolína Majorová (MŠ a ZŠ Oty Pavla, Buštěhrad)

Cena za spontánnost a nápaditost provedení

1. Denisa P. (ZŠ a MŠ Chyňava), 2. Stela Doležalová (MŠ Školní 131, Příbram), 3. Pavel Baláž (MŠ Kličková vila, Příbram)

Obrázek s textem

1. Karel Kuba (ZŠ Slovenská, Praha), 2. skupinová práce žáci Concei (Valle di Ledro), 3. skupinová práce žáci (ZŠ Jiráskovy sady, Příbram)

Mgr. Josef Hovorka, koordinátor projektu

OBRAŤTE SE... MY SE O TO POKOUŠÍME TAKÉ

Ne, není to narážka na Popelec a nemá to být připomínka onoho „obráťte se a věřte evangelium“, byt jistou míru inspirace přiznáváme. Zkusme ale vše více vysvětlit: Dnešní doba obrátila život mnoha lidem naruby, jejich dosavadní žití, jako by se postavilo na hlavu. Spousta lidí se bojí, namísto toho, aby se radovala (prý není z čeho, to ale není pravda, můžeme si o tom někdy popovídat, ať už na zdejších stránkách nebo na živo), mnoho lidí setrvává v letitých stereotypch, aniž by se zdravě zamysleli, použili selský rozum, přečetli znamení současnosti a prostě obrátili v knize života na další stránku. Vždyť i tam může být zajímavé čtení!

Prosím, platí to pro nás pro všechny, úplně pro všechny – kdo má oči ke čtení, čti, kdo uši k slyšení, slyš, kdo ne, nech být a pokračuj. Naučeně vyznáváme, že „na počátku bylo Slovo“, poslušně v každé mši svaté vzpomeneme na své hříchy a... Co potom? No, jak kdo. Někdo počká do příští neděle a přijde zas, jiný zahartusí nad zpropadeným žitím, další se vnoří do nekonečné řeky starostí a spěchu. Na Svaté Hoře pohlídáme hodiny a za pár chvil zopakujeme „zdroj a vrchol celého křesťanského života“ - mši svatou.

Změněné životní podmínky lidí ve srovnání s neměnnými rituály – je to stále ještě v pořádku? Je to to, co od církve lidé očekávají? Ti, kteří sem chodí? To, co je jim nabízeno, je dobré a dostatečné, anebo to aktuální potřeby jedinců až tak nenaplní? Kde je to Slovo? Zůstalo „na počátku“? Mluvíme spolu vůbec?

Tohle vědomí vlastní pochybnosti doprovázené upřímnou snahou pomoci a být opravdovým partnerem člověka, přítelem, na kterého se lze spolehnout, tím, komu se můžete svěřit... Vždyť návštěvník bohoslužby během ní nemá ani možnost vyjádřit vlastní názor. Promluvit. Není pro to prostor. A co teprve ten, kdo na bohoslužbě z jakýchkoli důvodů být třeba ani nemohl! Přitom každý, každý člověk si zaslouží, aby se naslouchalo jeho zkušenostem, životní moudrosti a stejně tak i názorům a plánům. Nestačí jenom říkat, co a jak má být, je třeba více naslouchat. Naslouchat těm, kdož mají co říct a slyšení být chtějí. Tak to je ten náš pokus o obrácení, obrácení ke čtenářům, k lidem, kteří se o Svatou Horu zajímají.

Až potud pouze úvahy a předsevzetí. Jak to ale udělat, jak to uvést do praxe, jak rozmluvit mlčící většinu? Pro začátek bychom mohli jen tak - pomaloučku, polehoučku - položit takovou hádanku:

Od příštího čísla chystáme sérii článků, takových výzev, kde bychom mohli společně hodnotit určité morální kvality jednání lidí. Najdeme je (ty morální kvality) v Bibli, to nepochybně, my se je budeme navíc pokoušet hledat v současném každodenním žití. Dnešní otázka tedy zní:

Jak se jedním slovem nazývají vlastnosti, kterými vládne každý dobře vychovaný člověk, které každého potěší, když se mu jich dostane, a o kterých u sebe mnohdy ani neuvažujeme prostě proto, že jsme takoví, jací jsme?

Kdyby někdo potřeboval náповědu, tak prosím vězte, že těch nejznámějších vlastností je sedm a že jsou opakem hříchů. A kdyby někdo potřeboval ještě větší náповědu, tak ať si dojde na svatohorské náměstí. Tam najde čtyři z těch vlastností. Jsou tam ve dne, v noci, v létě, v zimě. A určitě tam budou, i když za nimi přijdete.

Tak co? O čem si budeme příště vyprávět, která vlastnost to bude, jak se jim říká všem dohromady? Napište e-mailem (matice@svata-hora.cz), dopisem nebo třeba jenom na lístek, který dáte do zákristie. Pro ty, kdož na sebe nechají kontakt, chystáme milé překvapení.

Za redakční radu Pavel Švarc, jáhen

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2021

Termín	Název kurzu	Exercitátor / vede	Cena
16. 4.-19. 4.	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdáné „Modlitba jako kus života“	Mons. Aleš Opatrný	2.050 Kč
29. 4.-2. 5.	Exercicie	P. Karel Satoria	2.050 Kč
5. 5.-9. 5.	„Život z Ducha Božího“	Mons. Aleš Opatrný	2.600 Kč
10. 5.-14. 5.	„Křesťanská láska a odpuštění“	P. Josef Michalčík, CSsR	2.480 Kč
17. 6.-20. 6.	Ikonomisecký kurz. Informace: DamianM@seznam.cz	p. Martin Damian	
21. 6.-25. 6.	„Smlouva lásky s Pannou Marií“	P. Jan Kunik, CSsR	2.480 Kč
5. 7.-9. 7.	„Eliáš-stát před živým Bohem“	P. Angelo Scarano	2.480 Kč
12. 7.-16. 7.	Exercicie pro všechny „Maria v životě křesťana“	Mons. Josef Žák	2.480 Kč
19. 7.-23. 7.	„Křesťan a sebezpřijetí“	P. Josef Michalčík, CSsR	2.480 Kč
2. 8.-6. 8.	„Spravedlivý Job-tajemství utrpení a zla“	Václav Čáp	2.480 Kč
22. 8.-28. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	3.580 Kč
13. 9.-17. 9.	„Král David. Hospodinův záměr s člověkem“	P. Petr Beneš, CSsR	2.480 Kč
20. 9.-24. 9.	„Ježíš nás uzdravuje v Eucharistii“	P. Josef Michalčík, CSsR	2.480 Kč
30. 9.-3. 10.	Exercicie pro seniory „Pokoj v srdci ve stáří“	Mons. Aleš Opatrný	2.050 Kč
7. 11.-13. 11.	Exercicie pro kněze „Síla k životu kněze ze svátostné služby“	Mons. Aleš Opatrný	3.580 Kč
15. 11.-19. 11.	„Základy duchovního života“	P. Josef Michalčík, CSsR	2.480 Kč
2. 12.-5. 12.	Ikonomisecký kurz. Informace: DamianM@seznam.cz	p. Martin Damian	
9. 12.-12. 12.	„Mapa duchovního života-cesta očistná, osvětná a sjednocující“	Václav Čáp	2.050 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večeri v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů.

Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exercicií dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz, případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

- 1. 4. Zelený čtvrtek.** Mše svatá jen v 17.00 na památku poslední večeře. Hudba: P. Šmolík - proprium Zeleného čtvrtku ad. Po mši svaté adorace Největější svátosti v Getsemanské zahradě. Možnost získat plnomocné odpustky.
- 2. 4. Velký pátek.** Den přísného postu. V 8.00 ranní chvály. V 15.00 Křížová cesta (v parku). V 17.00 Velkopáteční obřady. Hudba: chorální Pašije podle Jana. Možnost získat plnomocné odpustky.
- 3. 4. Bílá sobota.** Boží hrob otevřen od 6.30. V 8.00 ranní chvály. Obřady velikonoční vigilie ve 20.00. Možnost získat plnomocné odpustky.
- 4. 4. Boží hod velikonoční.** Zásvěcený svátek. Žehnání pokrmů při každé mši sv. Hudba při liturgii v 9.00: P. K. Bříza: III. ordinarium ad.
- 5. 4. Mše sv.** v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30.
- 7. 4. Lidé ze svatohorských vín** (cyklus přednášek): 1. přednáška „Armošt z Pardubic a Milostná soška Panny Marie“ - online, jen pro předem registrované. (V tomto termínu původně plánována 4. přednáška „Johann Rudolf Sporck“). Přednáší PhDr. V. Šmolová. Přihlášky na prohlídku@svata-hora.cz.
- 11. 4. 2. neděle velikonoční.** Hudba při liturgii v 9.00: J. Langlais - Missa Misericordiae Domini. 15.00 Korunka k Božímu Milosrdenství.
- 1. 5. 20. arcidiecézní pout' za duchovní povolání** - mše sv. v 11.30. Celebrique arcibiskup pražský Dominik kard. Duka. Ostatní mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00.
- 2. 5. Zahajovací koncert cyklu Nedělních varhanních půlhodin** ve 14.00. Další koncerty každou neděli ve 14.00 do 3. 10. 2021 včetně. Koncerty se v případě omezení počtu posluchačů nebo zákazu veřejných kulturních akcí uskuteční v plánovaném rozsahu online.
- 5. 5. Lidé ze svatohorských vín** (cyklus přednášek spojený s ochutnávkou). Původně plánovaný termín přednášky, realizace dle aktuální situace.
- 9. 5. 6. neděle velikonoční.** Mše sv. v 9.00 a 11.00 s gregoriánským chorálem (Schola Cantorum Pilsensis).
- 13. 5. Slavnost Nanebevstoupení Páně,** doporučený svátek. Hudba při mši sv. v 17.00: P. Eben - Mešní proprium, ordinarium.
- Hudební festival Antonína Dvořáka,** koncert Barocco sempre giovane v 19.00.
- 15. 5. Pout' bývalých příslušníků PTP** v 10.30.
- 20. 5. Památka sv. Klementa Maria Hofbauera,** CSsR. Rozšířil Kongregaci za Alpy do Evropy, misionář, patron Varšavy a Vídne, kde je pochován.
- 29. 5. Současné Orelské poutí.** Mše svatá v 11.30 u Korunovačního oltáře. Křížová cesta v 15.00, poté požehnání v bazilice.
- 23. 5. Seslání Ducha Svatého.** Zásvěcený svátek. Možnost získat plnomocné odpustky.
- 28. 5. Noc kostelů.** Netradiční „večer otevřených chrámů“. Prohlídky, koncerty, výstavy.
- 3. 6. Slavnost Těla a Krve Páně,** doporučený svátek. Možnost získat plnomocné odpustky.
- 5. 6. Hudební festival Antonína Dvořáka,** koncert na nádvoří.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

- Neděle** Areál otevřen 6.30–17.00
Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Po každé mši svaté je požehnání milostnou soškou a její uctívání Růženec v 15.00 (v postní době Křížová cesta)
 Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky. Po odpolední mši svaté jsou zpívány nešpory
- Pondělí–sobota** Areál otevřen 6.30–18.00
Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)
 Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
 Růženec v 16.30 (v pátek v postní době Křížová cesta)
 Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00
- Ve čtvrtek** Po odpolední mši svaté půlhodinová adorace
- V pátek** Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské
- V sobotu** Po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii
- V květnu** Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí
- Svátost smíření** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli
- Schody** Svatohorské schody otevřeny 8.00–17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & čtvrtek: 10.00–11.30; 13.30–16.00

V případě nutnosti je možné se nepřetržitě obracet na duchovní správu na tel: 731 619 668

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba: Martina Jechortová

Kontakt: +420 731 619 800, +420 318 429 943, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz, e-shop: svata-hora.cz/internetovy-obchod.

Otevírací doba: neděle celoročně 9.00–17.00 • pondělí – sobota: I.–V. & IX.–XII: 9.00–16.00 • V.–VIII.: 9.00–17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V.–IX. denně v otevíracích hodinách prodejny, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídky v zimním období je třeba předem domluvit, min. počet osob je 5. Jako alternativu pro jednotlivce nabízíme v tomto období prohlídku se zapůjčeným textem. Informace v prodejně v ambitu.

Prohlídka areálu s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové velké varhany v bazilice.

Prohlídka nové expozice muzea. Každý den v otevírací době prodejny.

Prohlídka nově zrekonstruovaných sklepních prostor a zvonice. Prohlídky jsou možné ve vybraných termínech/po domluvě.

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5. 1. 00/24.09583 „Příbram–Svatá Hora–vzorová obnova poutního areálu“

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.
 Od roku 2017 vychází 4x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.
 Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje PostServis.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

SVATA HORA : celkový pohľad.

Rektorát Redemptoris.

Veľkonočná púť na vybraných miestach.